

opnås enighed om en talmæssig ligestilling mellem landsrettens juridiske dommere og de søkyndige medlemmer med hensyn til særetlige straffesager. Denne ligestilling er rimelig dels under hensyn til, at de søkyndige medlemmer er i flertal i 1. instans (søretter), dels under hensyn til, at de søkyndige medlemmer også i landsretten deltager på lige fod med de juridiske dommere såvel i bevisbedømmelsen som i strafudmålingen — og endelig under hensyn til, at den mildeste afgørelse vil blive lagt til grund — i lighed med domsmandssager, såfremt rettens medlemmer deler sig 3-3.

Det har været drøftet, om man, som i lovforslaget, skal overlade til dommerne alene at bestemme, om handelskyndige skal tilkaldes, eller om det eventuelt skulle ændres til en obligatorisk medvirken eller medvirken efter partsbegæring. Under henvisning til, at der ikke er nogen praktisk trang til nogen videregående medvirken, idet en begrundet anmodning fra en part om tilkaldelse af handelssagkyndige dårligt kan tænkes at blive afslået, har justitsministeren ikke set nogen grund til ændring. Denne vurdering har udvalget tilsluttet sig.

Der har endvidere — uden at udvalget har fundet grund til at foreslå ændringer — været indhentet oplysninger om det ønskelige i at indskrænke parternes rådighed over behandlingen af sø- og handelssager.

Justitsministeren har endvidere på forespørgsel oplyst, at han intet har at indvende imod, at aldersgrænsen for de sagkyndige retsmedlemmer blev nedsat fra 30 år til 25 år, men at en sådan nedsættelse næppe ville få større praktisk betydning som følge af kravet om, at de sagkyndige skal være i besiddelse af indgående praktisk kendskab til vedkommende sagsområde.

Spørgsmålet om det ønskelige i at erstatte udtrykkene „underretten“ og „underrettsdommeren“ med andre udtryk har været belyst. Udvalget er enig med justitsministeren i, at det ville være ønskeligt at finde andre udtryk, men at det af lovtekniske og praktiske hensyn bør vente til de overvejelser med hensyn til retskredsinddelingen, som kommunalreformen vil give anledning til.

Udvalget har fra justitsministeren fået stillet materiale, i form af en række ind-

hentede erklæringer, til rådighed til belysning af spørgsmålet om det hensigtsmæssige i at indføre sagkyndige dommere ved behandlingen af sager inden for luftfarten. Justitsministeren har givet udtryk for, at spørgsmålet om medvirken af sagkyndige dommere på nye sagsområder må give anledning til principielle betænkeligheder af retsplejemæssig art, idet det må foretrækkes, at den fornødne sagkundskab stilles til rådighed i form af syn og skøn, således at parterne under proceduren kan anføre deres syn på, hvilke konklusioner man må drage af de sagkyndiges udtalelser, og således at det er klart for parterne, på hvilket grundlag afgørelsen er truffet. Justitsministeren har også henvist til det ringe sagsantal, der ville gøre en særordning upraktisk og samtidig gøre det vanskeligt at begrunde, at de langt talrigere færdsels-sager eller sager, der har deres udspring i jernbanedrift, ikke blev behandlet under medvirken af sagkyndige. Udvalget kan tilslutte sig justitsministerens vurdering, at der ikke for tiden er noget praktisk behov for en særordning. Man har derfor indtaget en afventende holdning til sagen, som bør kunne tages op ved en senere lejlighed, såfremt der skulle vise sig et behov. Man har ikke herved villet tage stilling til det principielle spørgsmål om det ønskelige i at indføre specialdomstole i udvidet omfang.

Under henvisning til, at udtrykket „skibsføreres og mandskabs“ i den nugældende bestemmelse om mandskabs- og funktionærsager i retsplejelovens § 9, stk. 3, i praksis er blevet fortolket som ikke omfattende sager vedrørende skibsofficerer, har Maskinmestrenes Forening over for udvalget rejst spørgsmålet, om det kunne præciseres i lovteksten, at en sag om en skibsofficers forhold ikke kunne behandles, uden at den pågældende kategori af officerer er repræsenteret i retten, jfr. bemærkningerne til lovforslaget s. 13, højre spalte nederst. Justitsministeren har over for udvalget oplyst, at man har foretrukket at anvende udtrykkene „skibsførere“ og „skibsmandskab“, da disse udtryk anvendes i de grundlæggende særetlige love, sømandsloven og søloven. Udtrykket „skibsofficerer“ anvendes ikke i lovgivningen i dag. Det er et spørgsmål, om „skibsofficerer“ omfatter skibsførere, der i den øvrige lovgivning altid nævnes